

2016. XII. évfolyam 3. szám

Roosevelt titka

Nem Adom Fel Cafe&Bar

Jól áll neked a tolerancia - divatest

TARTALOM

Köszöntő	3
Interjú dr. Novák Géza Mátéval	4
Ők nem adják fel!.....	6
Jól áll neked a tolerancia.....	8
Egy-kettő-három-négy	10
A cigányok útja	13
Franklin D. Roosevelttitka.....	15
Önismeret és megerősítés	18
Az evolúció rejtett tartalma.....	20
Cserkészlet.....	22
Interjú Hargitai Dáviddal.....	24
A művészet forradalma.....	26
Játszd újra, Sam!	29
WM. Paul Young-Keresztutak	31
Egyiptom istenei.....	32
Magyar hon, avagy kicsi a bors, de szórakoztató.....	34
Receptek	35
Humor.....	38
Keresztrejtvény	40
Hirdetés	42

Főszerkesztő: Pogácsás Nóra

Tördelőszerkesztő: Krammer Dóra

Korrektorok: Csalló Júlia, Orbán Krisztina

Grafikus: Balázs Márta Eszter

Újságírók: Anda Tamara, Berecz Boglárka, Birinyi Szabina, Buzogány Borbála Lujza, Egyed Barbara, Horváth Eszter, Menyhárt Barbara, Rác Renáta Erika, Somogyi Nikolett, Szabó Tamás

Nyomdai kivitelezés: Komáromi Nyomda és Kiadó Kft.

Felelős kiadó: Sztrecsko Boglárka ELTE BGGyK HÖK Elnök

KEDVES OLVASÓK!

Határozottan beköszöntött a tavasz. Kinn csicseregnek a madarak, a hőmérő higany-szála napról-napra feljebb kúszik, majd a fák színes virágkoronát öltönek magukra. Hogyan is lehetne jobb a szabadban való sütkérezés, ha nem legújabb Bárcziumunk társaságában?

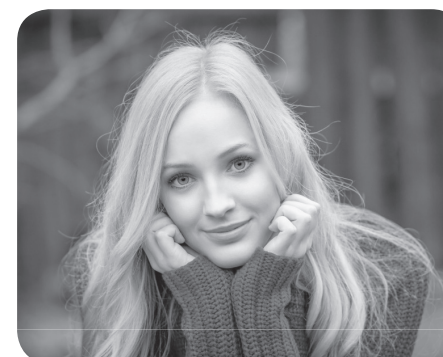
A szokásos cikkajánló köszöntő helyett most szeretnék néhány nagyon fontos közérdekű közleményt ismertetni veletek.

Ha április, akkor PUNCS, ha április, akkor Bárczi Sportnap!

A Bárczi közösségi életében ebben a hónapban kerülnek sorra a legjelentősebb és legbulisabb kari események, amelyekre ezúton szeretnék minden kedves hallgatótársamat meginvitálni. Figyelem, nem csak az elsőéveseket! Mozogjunk együtt, miután a hosszú előadások után elgémberedett még a kislábujjunk is! Persze ne hagyjátok ki a már hagyománnyá váló Bárczis bulit, a PUNCS-ot sem, amelyet az eddigiekhez hasonlóan idén is a Hétkerben rendezünk meg.

Ott találkozunk!

Kellemes olvasást kívánok!

Pogácsás Nóra

Főszerkesztő

foszerkeszto@barczi.hok.elte.hu

INTERJÚ A BÁRCZI DRÁMAPEDAGÓGUSÁVAL, DR. NOVÁK GÉZA MÁTÉVAL

Számomra rendkívül fontos az oktatásban a kreativitás, az olyasfajta módszerek alkalmazása, melyek közösségformáló, akár integráló erővel bírnak. A drámapedagógia pontosan ezt képviseli, ennek tükrében folytattam interjút Dr. Novák Géza Mátéval, akit sok hallgató ismerhet művészeti vagy pedagógiai kurzusokról. Relevánsnak tartom azt is, hogy bemutatásra kerüljön a drámapedagógiai szemléletű továbbképzés, mely újdonság a Bárczin.

Miért lett drámapedagógus, mindig is ez volt az álma?

Ez egy tudatos döntés volt: 1997-ben, amikor végeztem a Színház- és Filmművészeti Egyetem színházelmélet-drámapedagógia szakán, egy évet Debrecenben töltöttem a Csokonai Színházban színészként, de közben tanítottam a törökbálinti Zsolnai Iskolában is, és ráébredtem, hogy sokkal kreatívabb lehetnék az oktatásban, mint a színházi világban. Úgy is fogalmazhatnám, hogy ha a nevelésben és az oktatásban dolgozom drámatanárként, akkor is megmarad a közöm a színházhoz, és létre tudok hozni például színházi nevelési programokat; ha színész vagyok, akkor úgy egy behatároltabb tevékenység. Akkor úgy éreztem, jobban érdekel az oktatás, mint a színház.

Színészi végzettsége is van?

Nincs, én a Stúdió K Színházi Alkotóközösségben tanultam ezt a szakmát, négy évet töltöttem Fodor Tamás társulatában, előtte pedig a Vörösmarty Mihály Gimnázium drámatagozatára jártam.

Miért előnyös a dráma módszerét alkalmazni az oktatásban?

A drámapedagógia egy olyan lehetőség az oktatásban, amivel meg lehet könnyíteni a nevelői munkát, erkölcsi-társadalmi problémákról lehet vitát nyitni és beszélgetni a gyerekekkel, érzékenyíteni lehet például fogyatékoságügyben, tananyagtartalmakat lehet átadni, szerepbe lépések során és szerepeken kívül lehet mindarról beszélni, ami a játékosokkal közösen megalkotott mintha-világban, fiktív világban történt és valós világunkban történik. Rengeteg alkalmazott területe van a drámának, de talán a legnagyobb hatása mégiscsak az oktatásban van.

Hogyan éri el a drámatanár a tanulók bevonódását? Mi történik akkor, ha valaki nem szeretne részt venni a foglalkozáson?

Nyilván vannak pedagógiai nehezen kommunikálható helyzetek, de nem

találkoztam még annyira passzív csoporttal vagy osztállyal, ahol ne lehetett volna ezzel a módszerrel eredményeket elérni. A csoportvezető eszköztárán múlik az, hogy a gyerekek milyen szinten fognak bevonódni, de nyilván minden egyéb önkéntes, ahogy a többi művészetpedagógiai eljárást sem lehet kötelezővé tenni. Persze attól is függ mindez, hogy milyen oktatási helyzetről beszélünk. A drámatanár egyik definíciója, hogy tanulási helyzeteket teremt és ezt partneri viszonyból teszi, mellőzve a hatalmi játszmákat, és a résztvevők számára kreatív folyamatokat indít el. Mindig van egy nevelési célja a tanárnak, amit nem feltétlenül kell a diákoknak is tudni, mert a játék fogja érdekelni őket és a játszható helyzet. Ezekben a helyzetekben fognak történeteken keresztül tanulni és gondolkodni. Mindig nagy tapasztalattal érkeznek a gyerekek, és ezeket egymással megosztva továbbépítik magát a drámát a fiktív világban, ilyenformán a saját döntéseiket a dráma egy kicsit átszínezi, átfésüli a gondolkodásukat, hátrébb tudnak lépni a sztereotípiáktól. Azt gondolom, hogy a gyógypedagógiában nagyon fontos szerepe van a drámának, egyrészt az ún. mainstream vagy normál osztályokba miként lehet a fogyatékoság témáját bevenni: mit jelent drámán, színházon, történeteken keresztül értelmezni azt, és aztán ezeket a kérdéseket vitára bocsátani. Erről szólt például a DEFEKT? című kutatásunk. Másrészt pedig segít megtalálni azokat a színtereket, ahol fogyatékosággal élő csoportokkal végzett dramatikus eljárásokkal tudunk készséget, képességet, gondolkodást fejleszteni.

A Bárczin még milyen művészetpedagógiai tevékenységet végez?

A kollégáimmal egy művészetpedagógiai szakcsoportot hoztunk létre, négy különböző modalitás mentén gondolkozva: ez a vizualitás, a zene, a dráma és a mozgás. Kutatási műhelyt is szerveztünk, művészetalapú beavatkozásokat vizsgálunk. Létezik most már egy szakirányú továbbképzés is, a Dráma és színház a szociális integrációban, azoknak a BA-s diplomával rendelkező, továbbtanulni vágyó és dráma iránt érdeklődő embereknek szól, akik a szociális, kulturális vagy oktatási területen szeretnék alkalmazni a drámát és a színházat. Az első csoportunk 2016 júniusában fog végezni, három félév után. Ezzel a résztvevők drámapedagógus diplomát tudnak szerezni, melyet az oktatásban, a gyógypedagógiában, kulturális területen vagy a gyermekvédelemben tudnak kamatoztatni, illetve a fogyatékos személyekkel való foglalkozást segíti dramatikus technikákon keresztül. Fontos még megemlítenem a szemléletváltást, amely az itt végzetteket jellemzi és megsegíti a további munkájukban.

Egyed Barbara

ŐK NEM ADJÁK FEL!

Temérdek jobbnál jobb kávézó, teázó, kocsma, és miegymás működik Budapest belvárosában. Mégis mitől különleges, mitől több a Nem Adom Fel Cafe&Bar az összes többinél? Megváltozott munkaképességű dolgozói miatt? Vagy a 100%-os akadálymentesség az oka? Nyilvánvalóan ezek is sokat nyomnak a latba, ám mégis azt kell, hogy mondjam, nem! Kérdésünkre a helyes válasz: a „nem adom fel lelkület”.

Pontosan mit is takar ez a pár szó? Feltehetőleg mindannyiunknak van némi elképzelése erről az egészről, ám Csorba Nóra, a Nem Adom Fel Cafe&Bar üzletvezető helyettese konkrét válaszokat ad nekünk mesés kávézó-juk történetéről.

Milyen indíttatásból kezdtétek el a kávézó megvalósítását? Honnan jött az elképzelés?

A Nem Adom Fel Café and Bar-nak az ötlete, tulajdonképpen egy napjainkban jelenlévő társadalmi problémából indult ki. Ez nem más, mint hogy a fogyatékossgal élő fiatalokat, illetve megváltozott munkaképességű embereket ma nem fogadják el Magyarországon. Nincsen olyan közösségi tér Budapesten – vagy legalábbis nagyon kevés – mint amelyet most mi megalkottunk, ami teljes mértékben akadálymentes, és abszolút fogyatékos-barát. Különféle eszközök szolgálják azt, hogy itt, a valamilyen mértékben sérült emberek jól érezzék magukat. Ebbe a helyiségbe például kutyákkal is be lehet ülni. Az alapvető kezdeményezés tehát, az integráció sikeres megvalósítása érdekében jött létre. Itt ugyanis a munkatársaim meg tudják mutatni, hogy ők ugyanolyan életet tudnak élni, mint bárki más, mivel teljes értékű emberek. Esélyük van arra,

hogy kulturális programokon vegyenek részt, vagy a különböző művészeti ágakban bontakoztassák ki tehetségüket.

Pontosan hányan dolgoznak itt, és milyen megváltozott munkaképességgel élnek együtt?

Majdnem az összes főbb fogyatékossgai típust érintjük, dolgozik nálunk hallássérült, látássérült, mozgássérült, autista és értelmileg akadályozott fiatal egyaránt. Összesen 21 főt foglalkoztatunk jelenleg, ám folyamatosan kapjuk az önéletrajzokat.

A kávézó jövőbeli tervében különböző programok is szerepelnek. Tudnál erről mesélni egy kicsit?

Mivel még az egész Nem Adom Fel Cafe gyerekcipőben jár, elég kiforratlan ez az elképzelés, ám nagyon szeretnénk a kulturális programjainkat felturbózní. Ezalatt értem az élő

zenés koncerteket, különböző előadásokat, jótékonysági esteket, aukciókat, és a hasonló programokat. Továbbá, a bővülő kínálatunkkal, és a közeljövőben létrejövő meleg konyhánkkal szeretnénk idevonzani a fiatalokat.

Milyen pozitív, illetve negatív tapasztalatok van a vendégekkel kapcsolatban?

Pozitívum már az, hogy bejönnek. Akik céltudatosan érkeznek hozzánk, nagyon nyitottak, és észre sem veszik a különbséget, és azt gondolom, hogy ez az igazi célja az egésznek. Ugyanúgy kérnek, ugyanúgy kapnak, ugyanúgy fogyasztanak, mint akárhol máshol. Természetesen voltak negatívumok is, ám én úgy gondolom, hogy ez is beletartozik a dologba, és így lesz kerek egész a mi történetünk. Ebből mi folyamatosan tanulunk, fejlődünk, és oda tudunk figyelni azokra a feladatkörökre, amik esetleg nem tetszettek vagy fejlesztésre szorulnak. A fejlődés csak így lehetséges. Nem mindenki megy oda „gügyögve” a srácokhoz, hogy „te márpedig ezt igenis nagyon jól csináltad”, és pontosan ez mutatja meg, hogy maradéktalanul elfogadják őket.

Mi volt a legnagyobb nehézség, amellyel az egész folyamat során találkozotok?

A folyamatos elvárások, amiket magunknak állítunk föl, vagy már valaki megtette helyettünk. Akár a médiából özönlő hülyeségek, hogy „na, akkor mutassuk meg és bizonyítsuk azt, hogy a megváltozott képességű munkavállalók ugyanolyan módon képesek mindent megcsinálni”. Ezek az elvárások így, konkrétan, természetesen nem léteznek, de mégis azt gondoljuk, hogy vannak. Itt az élő példa, hogy minden úgy működik, mint egy teljesen átlagos munkahelyen.

Pontosan miről szól a „nem adom fel lelkület”?

Van egy különleges érzése az összes itt megforduló embernek, legfőképpen a dolgozóknak. Nagyon családias, kellemes hangulat uralkodik rajtunk, amelyben mindenki teljes szívéből motiválja a másikat. Igyekszünk mindenkinek a legjobb oldalát megmutatni a társadalom felé, legyen sérült, vagy nem sérült. Tartjuk egymásban a lelket, tényleg nem adjuk fel, és együtt haladunk egy cél felé. Mindenki nagyon elhivatott, és van egy ilyen „nem adom fel lelkületünk”, ami nem biztos, hogy mindig a precizításra, és a pontos szabályokra épül, de talán pont ezért van ennek a „testnek” nagyobb lelke. Ezt nagyon nehéz körbeírni, meg kell tapasztalni, és akkor az ember tud önálló véleményt alkotni.

Nekem is sikerült. Szerencsém volt átérezni az egész lelkület mozgatórugóját egy kedves szóban, egy nőnap ajándék-fánkban, és megannyi mosolygós arcban, akik olyan örömet sugároztak az egész világ felé, amelyet lehetetlen szavakba önteni. Köszönöm!

Pogácsás Nóra

#JOLÁLLNEKEDATOLERANCIA

Március 10-én, a PS Magazin és a Ritka és Veleszületett Rendellenességgel élők Országos Szövetsége egy társadalmi célú divatestet szervezett. Az esemény keretében 20 fiatal, pályakezdő tervező mutatta be teltház előtt a Budapest Music Centerben a ritka betegségekre reflektáló kreációját, amelyeket szakmai zsűri értékelt.

Magyarországon közel 800.000 ember él ritka betegséggel. A sors a mindennapok során különleges kihívásokat állít eléjük, amelyek sok esetben elszigetelik őket a társadalomtól. A „Jól áll neked a tolerancia?” kampány célja, hogy a divat univerzális nyelvét felhasználva felhívja a figyelmet a ritka betegséggel élők helyzetére. Mindebben a hazai divatszakma neves képviselői és sztárfellépők segítettek.

Az alapkoncepció az, hogy a divat világában nagyon fontos a különlegesség és az egyediség, a ritka betegséggel élők pedig mindennap ezzel szembesülnek. Ez volt a hívó szó, amire 120 munka érkezett a rendezvény szervezőinek kiírására.

A szervezők elvárásai főként a láthatóságra és a médiavisszhang keltésére vonatkoztak, hiszen elmondásuk szerint magának az ügynek és a ritka betegségben szenvedőknek van erre szükségük ahhoz, hogy figyelmet kapjanak, és ezáltal párbeszéd induljon a döntéshozók és a betegszervezetek között. Ez volt az első lépés, amit gondolatébresztő kampánynak szántak.

Az exkluzív divatshow-t egy izgalmas kerekasztal-beszélgetés is megelőzte, amelynek témája a „ritka betegségek és a társadalmi felelősségvállalás a divat világában” volt.

A bemutatót követően az Anker't-ben Magyarország legnépszerűbb slam poetry

előadói reflektáltak a megkülönböztetésre, kirekesztettségre szövegeikkel.

Basch Péter, a negyedik Országos Slam Poetry Bajnokság győztese az általa képviselt balkezesek társadalmi megszorításairól, tapasztalatairól, értetlenségéről és az egész balkezes populáció felháborodott forradalmáról és társadalmunkból való kivonulásáról beszélt.

Csider István Zoltán arra a kérdésre kereszte a választ, hogy „Te hogyan kezdenéd egy dadogós monológját?” Íme néhány részlet a szövegéből:

„Állsz a tükör előtt és hát dadogsz, aztán rájössz, hogy nem csak én dadogok, meg te dadogsz, hanem az Isten is dadog és akkor már így rendben van minden... Állok a tükör előtt és egyszerűen nem bírom kimondani, hogy p-p-p-pulykapárizsi vagy, hogy p-p-p-p-aprika, se kifli s bambi se kóla, mert ez mind zárhang. Mert nem a TEK, nem a TB, meg

nem is a kormány, hanem a zárhang a legfőbb ellenség... Minden dadogós nekirugaszkodásban, ottvan egy Nobel-díjas kezdőmondat árnya: pl ma nem mentem iskolába.”

Kemény Zsófi arról beszélt, hogy lehet és hogy nehéz szuperhősnek lenni:

“Fogd be a füled, hogy láss, takard el a szemed, hogy szagolj, fogd be az orrod, hogy hallj.”

Bárány Bence óvodáskori történetét osztotta meg: fókának csúfolták, mert kövér volt és szétállt a foga. Mesélt arról, milyen érzés volt nevetni azokon, akik kigúnyolták, mert nem jöttek rá, hogy az valójában nem foka, hanem rozsmár.

Tunyogi Imre, a fogyatékossgal élő slammer üzenete, hogy: “Míntha meg kellett volna szokjuk ezt a társadalmi réteget, pedig egyformák vagyunk, mint minden ember.”

Kommunikáljunk együtt című szövege szerint: “Neked nem, de nekem fáj az esély nélküli esélyegyenlőség, a félrenézés, -értés, sértés, legyen inkább értelmezés, sőt mondom másként, hogy szabadabban élhessünk, hogy szabadabban élhessél.”

Simon Márton az 1997-es december 6-ról mesélt, amikor 13 évesen felkérték,

hogy játssza el a Mikulás szerepét egy kisértő iskolában. Tapasztalata alapján: “A kisértő iskola többségében itt is azt jelentette, hogy kislátástalan helyzetű, szegény és problémás gyerekek gyűjtőhelye, akikről gyakorlatilag lemondtak... Egy csapat nyolc év körüli kislány és kisfiú, koszos, sokadszor öröklött rikító kék pulóverek, mosdatlanság-szag, reklámgyóstollak, pokemonos csomagolópapír. Ohyan volt ez az osztály, mint egy fél rúd Tesco-s májkrém, amit a kukára tettek.”

A divatbloggerek és a vendégek már a helyszínen elárasztották a Facebookot és az Instagramot képeikkel és a jólállnekedatolerancia hashtaggel. Ez köszönhető a nagyon ötletes marketing tevékenységnek és a meghívott közszereplők jelenléte is nagyban hozzájárult az esemény hírének terjesztéséhez. A nagyobb TV csatornák is forgattak, interjúkat készítettek a helyszínen. Az utókommunikáció és a feedback-ek összegzése előtt a szervezők nem tudtak pontos adatokkal szolgálni a média visszajelzéséről, de úgy vélik, már most látható, hogy elérték a kívánt célt.

Ha lemaradtatok a rendezvényről, ne csüggedjete, a RIROSZ-nál folyton pörögnek az események. Van egy nagyobb, 14 hónapos projektjük, és ennek zárásaként március 18-án rendeznek egy 150 fős konferenciát. Március 19-én Ők szervezik az Európai Ritka Betegek Segélyvonal Hálózatának (ENRDHL) nemzetközi találkozóját Budapesten.

Az esemény szervezője, Őri István szerint ezek talán kevésbé hatnak izgalmas eseményeknek a divatest után, de a munkájuk szakmai részére is szakítaniuk kell néha időt.

Menyhárt Barbara

EGY–HÁROM–KETTŐ–NÉGY

VAK KISFIÚ A DOBOK MÖGÖTT–VISSZATEKINTÉS AZ
ELMÚLT MÁSFÉL ÉVRE

Marci (11) édesanyja szűk másfél éve, 2014 novemberében keresett meg azzal a kérdéssel, kéréssel, hogy tudnám-e dobolni tanítani kisfiát. Elmondta, hogy Marci ritmusérzéke, zenei hallása kimagasló, tenyerével szinte folyamatosan dobol minden felületen, amit megérint, mi több, ilyenkor szabályos ritmusképleteket üt le, dobverővel azonban még sosem dobolt. Felkeresett jó néhány zeneiskolai, és magán dobtanárt is, de sajnos amint megtudták, hogy Marci mindkét szemére teljesen vak, nem vállalták a tanítását. Megbeszéltük, hogy elmegyünk egy órára egy próbaterembe, ahol akusztikus dobfelszerelés van, és az első alkalom után már jóval okosabbak leszünk arra vonatkozóan, hogy ez milyen mértékben lesz inkább szabadidős, terápiás foglalkozás, aminek (szigorúan idézőjelben) „csak” az élményszerzés a pozitív hozadéka, vagy mennyire fogunk tudni valamilyen tananyagstruktúra szerint haladni. Már az első alkalommal világossá vált, hogy Marci imádja a dobok hangját, még a monoton, ugyanakkor borzasztóan nehéz, ún. függetlenítési gyakorlatokkal sem tudtam kedvét szegni. Ezen gyakorlatok lényege, hogy a kezdő dobos megtanulja a kezeit, vagy karjait és a lábait egymáshoz képest ellentétes irányban

is mozgatni, tekintet nélkül arra, hogy ezek során zeneileg értékelhető, vagy értékelhetetlen hangok távoznak a felszerelésből. Többnyire ez inkább zaj, mint zene, de ahhoz, hogy később kíséretet is tudjon játszani, ezeken a gyakorlatokon át kell rágnia magát. (Hasonlít ez ahhoz, mint amikor a kezdő billentyűs

EDDIG MEGTANULT DALOK:**Rammstein – Du Hast****Black Sabbath – I****Rhapsody – Magic of the Wizard's dream****Boney M – Rivers of Babylon****Gary Moore – Still got the blues****Sabaton – Panzerkampf****Survivor – Burning heart****Andrea Bocelli – Time to say Goodbye****Hammerfall – At the end of the rainbow****Belinda Carlisle – Circle in the sand****Berlin – Take my breath away (Top gun OST)****Roxette – It must have been love****Sabaton – Final solution****Hammerfall – Bushido****Avalon – I'll sing You home****Rhapsody – Sea of Fate (orchestral version)**

C-Dúr skálán gyakorolja a helyes ujjrendet. Önmagában körbe – körbe játszva nem különösebben szép, de még évek múlva is ehhez a gyakorlathoz fog visszanyúlni, amikor a jóval összetettebb darabokat kell elsajátítania.) Ezek a gyakorlatok a második alkalom végére már gördülékenyen mentek, így nekiláthatunk, hogy valós, a populáris zenékre jellemző kíséreteket játszunk. Az ilyen kíséret elemi felépítésére mutat rá a cím. Az előbb említett pop zenékben kevés kivétellel 4/4 ütemjelzésben gondolkodunk. Egy ütemben 4 db negyed hang „TÁ” található. Az ütem 1. és 3. negyedénél a nagydobot („lábdobot”) szólaltatjuk meg (jobb kezes dobos jobb, bal kezes dobos bal lábbal lép a nagydob pedáljára), a 2. és a 4. negyednél pedig a pergődobot (jobb kezes dobos bal kézben lévő verővel, bal kezes jobb kézben lévő verővel üti a pergődob bőré). Ez az a ritmus alap, ami áthatja az egész popkultúrát a mulatós zenétől elkezdve a klasszikus rockon, és az elektronikus zenén át, egészen a metál legelborultabb vadhajásaiig. Klasszikus példa rá a Black Sabbath, I című dala. A trükk az, hogy a negyedeken kívül lehet, - és kell - játszani más ritmusképletet is, így kis-millió lehetőség áll rendelkezésre egy dal ritmusalapjának színezéséhez. A lényeg (kivételek persze vannak), hogy ez a 4 negyed a helyén legyen. Ehhez adódik még hozzá, hogy a szabadon lévő kezünkkel valamelyik cintányéron, vagy kolompon (vagy bármin, amit kartávolságon belül találunk...) az egy – három

– kettő – négy fölé játszunk negyedeket, nyolcadokat, triolák vagy tizenhatodos képleteket.

Marcival az elmúlt másfél évben folyamatosan kísérleteztünk az egyre bonyolultabb, több hangot tartalmazó, és adott esetben gyorsabb kíséret megtanulásával. Ezt hivatott illusztrálni a szövegdobozban található lista. A dalokat ebben a sorrendben tanulta meg, ami egy nehézségi irányt is mutat. A Rammstein szám dob szólama a legegyszerűbb, a jobb kéz játszik benne, amihez olykor becsatlakozik a jobb láb is. A lista végén található Bushido c. dal már több, mint 15 különböző ütemet tartalmaz, valamint egy második lábdobra is szükség van hozzá, amit bal lábbal szólaltat meg Marci. Jelenleg ez a dal a legnehezebb, amit el tud játszani, most január végére tudtuk összerakni. Megérte.

Amikor új kíséretet szeretnék tanítani neki, végtelenül egyszerű dolgom van. Megegyeztünk, hogy amikor nagydob („lábdob”) ütést szeretnék hallani, akkor azt mondom, hogy „TU”, amikor pergőt, akkor pedig azt, hogy „PÁ”. Nagyon leegyszerűsítve valóban ilyen hangjuk van. Miközben ezeket mondom, a kezemmel ütöm a cintányért, amiből ő ki tudja találni a tempót, valamint hogy éppen negyedes („TÁ”), nyolcados („titi”), triolák vagy tizenhatodos lüktetésű kíséretet szeretnék hallani. Tehát, ha azt mondom, hogy „tutupá_tutupá_” és közben négyszer ütök a cintányérra, abból ő tudja, hogy a cintányéron negyedeket játszik, a nagydobon az ütem 1. és 3. negyedében 2x2 nyolcadot („titi – szün

– titi - szün”), a pergőn pedig az ütem 2. és 4. negyedében 1-1 negyedet („szün – tá – szün - tá”). Ennyi információból ő eljuttatja nekem a kíséretet. Ha mégsem, akkor odaülök a felszereléshez, és ideális esetben nekem elsőre sikerül leütnöm, amit kértem tőle. Amennyiben mégsem (ritkán, de előfordul), akkor következik a kínos magyarázkodás, hogy „ez még nem az volt, csak rápróbáltam a verőket a dobra...”. Persze ezt Marci nem hiszi el, és biztat, hogy ha nem megy, akkor nyugodtan próbáljam meg először lassan. Én is valami hasonlót szoktam mondani Neki...

A magam részéről nem is gondoltam rá szűk másfél éve, hogy ennyire természetesen és könnyen fog menni Marcinak a

barátkozás a dobfelszereléssel, a verőkkel és a legkülönbözőbb zenei stílusokkal (a felsorolásban is van rock, metál, blues, film betétdal, '80as évekbeli pop). Az elsődleges cél azért végig az kell, hogy legyen, hogy Marci örömét lelje a dobolásban, ami azt hiszem, maximálisan teljesül is. Amikor két órán keresztül folyamatosan változtatjuk az ütemeket, és a végén megkérdem, hogy elfáradt-e, akkor is nevetve azt mondja, hogy nem, és még játszani akar. Az első nyilvános „megmérettetése” március 10-én volt a Vakok Iskolája dísztermében, ahol az énektanárnő felkérte, hogy doboljon az iskola lánynapi ünnepségének keretében. A közel 20 perces produkció osztatlan sikert aratott.

Gyöngyösi Levente

„Marcit születése óta ismerem, mivel szülei régi ismerőseim. 2014 nyarán megkeresett az édesanyja, hogy vállaltam el a fia doboktatását. Nemet kellett mondanom, mivel az egyetemi tanulmányaim során nem tanultam, hogy egy vak kislánnyal, hogyan foglalkozzak. Furdalt a kíváncsiság, hogy vajon milyen a hallása és ritmusérzéke, ezért megkértem, hogy énekleje vissza azt az egyvonalas „C” hangot, amit leütöttem a zongorán. Meglepődésemre tisztán visszaénekelte, majd folytattam a C-dúr skála hangjaival.

Ritmusérzéke vizsgálatára megkértem, hogy tapsolja vissza azokat a ritmusokat, amiket hall. Először a negyedeke, nyolcadok, tizenhatodik váltakozását néztem, majd a triola, nyújtott-éles ritmus és végül a „szinkópa” visszatapsolását figyeltem meg. Nagyon precízen és pontosan visszatapsolta az alapritmusokat. Utána a memóriájára voltam kíváncsi, először egy 2-szer 4/4-es, majd 4-szer 4/4-es ütemekben tapsoltam az említett ritmusokból neki. Marci nagyon ügyesen megjegyezte és reprodukálta.

Másfél éve nyomon követem Marci fejlődését és nagyon jó látni, hogy természetesen és magabiztosan kezeli a dobverőt és a hangszert. Kíváncsi vagyok neki élményekben gazdag és sikeres tanulást az elkövetkezendő években.”

Bruda Jenő Zoltán, 2015-ben végzett a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán Okleveles ütőhangszertanár szakon Dr. Szabó István növendékeként. Jelenleg a Magyar Honvédség Központi Zenekarában teljesít szolgálatot és Kistarcsán a Simándy József Ált. Isk. és AMI, tanít ütőhangszert.

A CIGÁNYOK ÚTJA

Ma már nagyon sokat tudunk a romák múltjáról: indiai gyökereik, hosszú vándorlásuk, és hányattatott sorsuk ténye aligha lep meg bárkit is. Művészetük, hagyományos foglalkozásaik is széles körben ismertek. Hétköznapijaikról, szokásaikról, hiedelmeikről azonban az átlagember keveset tud – amit tudni vél, azt pedig sokszor rosszul, sztereotípiáktól torzítva. Ebbe a titkolózó, üldözött, és meg nem értett világba szeretnék bepillantást nyújtani Isabel Fonseca Állva temessetek el! című könyve alapján.

Isabel Fonseca kötete a romákról szóló irodalom egyik alapműve, azonban sokkal több, mint egyszerű szociográfia. Az amerikai újságíró könyvének lapjain egy ismeretlen világ tárul fel, személyes történetekkel, amelyeket kelet-európai útjai során szerzett. Ugyanis Fonseca különböző roma családokkal élt együtt Albániában, Bulgáriában és Romániában, több éven keresztül.

Albániában 1992-ben járt. A balkáni országban ekkor még nem voltak aszfaltozott utak, de minek is lettek volna, mikor autója sem volt szinte senkinek. A kórházakban nem volt se fájdalomcsillapító, se inkubátor, de még ágynemű sem - mind ellopták. Léteztek olyan, városoktól messze eső cigánytelepek, ahol egész családok éltek nejlonzacskókban vagy földbe ásott odúban. A fővárosban is csak viszonylag volt jobb a helyzet. Egy fiatal nem vágyhatott többre, mint hogy elég pénzt takarítson meg ahhoz, hogy lakást vehessen egy befejezetlen, vakolatlan tizemeletesben, amiben se áram, se víz, se fűtés. A másik lehetőség Nyugat-Európa volt - százával hagyták el az országot a fiatalok. Az óriási szegénység ellenére a fővárosban a roma családok

rendezetten éltek, babonásan ügyelve a tisztaságra. A mosásnak például külön rítusa volt: a férfiak, a nők és gyerekek ruháit mind külön kellett mosni, külön szappannal, sőt, a szárítókötelen sem kerülhettek egymás mellé, a fehéreneműk pedig nem is látszóhattak – ezeket szemérmesen a lepedők alá rejtve szárították. A gyerekek azonban, bármennyi szappant pazaroltak is rájuk, és hiába kaptak minden reggel tiszta ruhát, hamar bepiszkolták magukat, mint minden gyerek, akinek megengedik, hogy szabadon játsszon. Fonseca a romákat alapvetően nagyon vendégszerető népként írja le, akik számára a család mindennél fontosabb. Az egyedüllétet természetellenes, szégyenteljes állapotnak tekintik, a tisztátalanság jelének. Ami

tehát kívülálló számára az intimszféra és a magánélet hiányának tűnhet, valójában csak egy nagyon szoros összetartozást jelent. A romák gazdag hitvilággal rendelkeznek, amelyet azonban általában nem valamilyen láthatatlan erőből, hanem magától a csoporttól eredeztetnek. Ez a hitvilág tulajdonképpen nem más, mint tabuk és szabályok sűrű szövődése, amely védelmezi a csoportot. Ezen szabályok összessége alkotja a „Romipent”, azaz a hagyományos roma identitást, amelynek segítségével a cigányok az üldöztetések ellenére is megtartották azonosságtudatukat. A '90-es évek elején, a rendszerváltás utáni Kelet-Európa országokban a kezdeti lelkesedés helyét már átvette csalódottság az új rendszerben, az emberek dühösek és frusztráltak voltak. A legkézenfekvőbb bűnbakokká a romák váltak, ők ugyanis feltalálták magukat a rendszerváltás után is: kereskedtek, például használt autókát vettek, majd megjavítottak és továbbadtak őket. Ebből a falu többi tagja azonban csak annyit látott, hogy míg nekik nem telik autóra, addig a romák házai előtt több is áll. Leginkább Romániában fajult el a helyzet: rendszeressé váltak a sokszor gyilkossággal végződő pogromok a falvak szélein lakó roma családok ellen. A pogromokban magyarok és románok együtt vettek részt, sokszor a helyi pap vezetésével! Felgyújtották a faluszéli házakat – így adták az ott lakók tudtára, hogy költözzenek el. Előfordult, hogy alvó gyerekek égtek benn. A hatóság meg sem próbált intézkedni, sőt, helyenként a falu rendőrei is részt vettek a gyújtogatásban. Az egyik legkevésbé ismert történelmi tény a cigányság múltjával kapcsolatban, hogy a mai Románia területén 400 éven keresztül, egészen az 1800-as évek közepéig rabszolgaként

tartották őket. Rengeteg feljegyzés fennmaradt, ami arról tanúskodik, hogy állatokként adták-vették a roma embereket. Középkori árfolyamokról is maradtak feljegyzések: egy cigány egy malacért, egy friss házaspár néhány hordó borért, egy lány néhány rézfazékért, de említettek „másfél” cigányokat is, ami várandós nőkre utal, akiket elválasztottak a családjuktól. A lányokat ágyasként használták a gazdag földesurak. A rabszolga-import magyarázza, hogy miért éppen Romániában él a legnagyobb roma populáció. Fennmaradt egy havasalföldi rabszolgavásárt hirdető falragasz is, a következő szöveggel: „Elsőrendű cigány rabszolgacsoport árverezés útján eladó a Szent Éliás-kolostorban 1852. május 8-án. A csoport 18 férfiból, 10 fiúból, 7 nőből és 3 leányból áll, akik mind kiváló kondícióban vannak.” Megdöbbentő, hogy ez kevesebb, mint kétszáz éve történt, és szinte teljesen feledésbe merült.

A következő szomorú állomás a cigányság történelmében Auschwitz, ahol a becslések szerint félmillió roma ember halt meg. A zsidó holokaust árnyékában sokáig ismeretlen maradt a közvélemény előtt, hogy roma, homoszexuális és fogyatékos áldozatok is voltak. A német kancellár csak 1982-ben ismerte el a Porajmos (a cigány holokaust) tényét. A cigányságot azonban igazából csak az 1990-es évek elején, tehát közel 50 évvel a történetek után kezdték a nemzetiszocialista rendszer áldozatai közé számítani.

Isabel Fonseca a cigányság mai problémáiról is ír, olyan őszintén, ahogy kívülálló nem tudna. Egymondatos megoldást kínálni persze ő sem tud, de ahogy a könyv zárszavában írja, a változás csak egy módon lehetséges: lépcsről lépcsőre, emberről emberre.

Csalló Júlia

FRANKLIN D. ROOSEVELT TITKA

Franklin Delano Roosevelt az Egyesült Államok 32. elnöke, a huszadik század legjelentősebb alakjai közé tartozott. 1933–1945-ig tartó elnöksége alatt négyszer választották újra, ami egyedülálló az Egyesült Államok történetében. Mit sem halványított elismerésén, hogy ez a mindenki számára példaértékű ember egy súlyos betegségben szenvedett.

Franklin Rooseveltet a gazdasági világválság idején választották elsőként az Egyesült Államok elnökévé. A már két éve tartó válság után 1933-ban talpra állította az Államok gazdaságát, ahogy ő maga is talpra állt betegségből nem sokkal azelőtt. 1921-ben a 39 éves politikus felívelő pályáját szakította félbe, hogy poliomyelitissel, ismertebb nevén gyermekbénulással diagnosztizálták. A család campobelloi (kanadai sziget) nyaralójában észlelte az első tüneteket. Egy családjával töltött eseménydús nap után lázra és a lábaiban zsibbadásra lett figyelmes. Két nap múlva nyilvánvalóvá vált számára, hogy nem tud lábára állni, deréktól lefelé lebénult és a zsibbadás terjedt egyre felfelé.

A kis üdülőszigeten rendkívül nehéz volt orvost keríteni, de felesége, Eleanor minden követ megmozgatott, és végül rátalált dr. Robert Lovettre, aki a tünetek és az elvégzett vizsgálatok alapján kijelentette, hogy a gyermekbénulás vírusával állnak szemben. 1921-ben robbanásszerűen nőtt a megbetegedések száma az Egyesült Államok területén, védőoltás,

gyógymód nem állt az orvosok rendelkezésére. Eleanor értetlenül állt a helyzet előtt. Hihetetlen volt számára, hogy a férje egy olyan betegség áldozata legyen, amelyet gyermekkorban szoktak elszenvedni.

Roosevelt a diagnózis után úgy döntött, kivonja magát a politikai életből és csak a gyógyulásra koncentrál. Az egyébként is kitartó és ambiciózus személyiség nem hagyta, hogy a betegség felülemelkedjen rajta: heti háromszor úszott, ez lehetővé tette számára, hogy úgy tornáztassa a lábait, hogy ne nehezdedjen rá egész testének súlya. Kis célokat állított maga elé, például hogy segítség nélkül keresztüljuthasson a szobán.

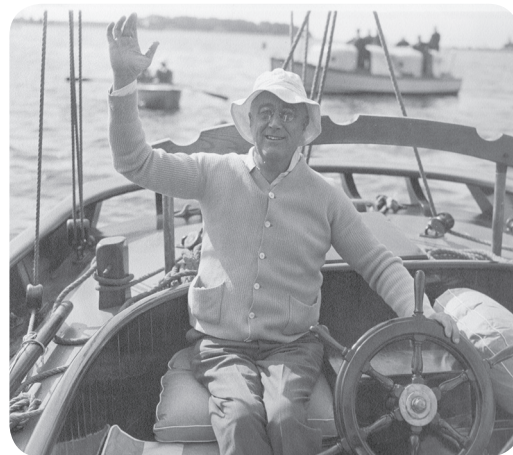

Rengeteg gyakorlás után sikerült is neki, de végül belátta, hogy változtatásokra és segítségre lesz szüksége a mindennapi teendők elvégzéséhez.

1922-ben egy fémszerkezetet próbált ki, amelyet a lábára szereltek, így fel tudott állni, ha az egyik oldalon egy segítő személy támasztotta. Úgy döntött, ellátogat az irodájába, viszont amint az előtérbe ért, a frissen fényesített padlón nehezebben tudta koordinálni a mozgását, így elesett. Nem keseredett el, nevetéstől könnyes szemmel kérte az arra járó fiatalokat, hogy segítsék fel.

1923-ban vásárolt egy lakóhajót, amelyen hosszú kirándulásokra indult barátai társaságában. A hajóra terveztek egy emelőszerkezetet is, amellyel könnyedén a vízre helyezhették őt, így kellemesen tudott úszkálni a kirándulások alatt. 1926-ban felfedezett egy fürdőt a georgiai Warm Springsben, amely csodálatos ásványokban gazdag gyógyvizéről volt híres, idővel a poliós betegek központi helyévé vált és felvették legfőbb támogatójuk, Rooseveltnévét is.

Elhatározta, hogy visszatér a politikai életbe, és továbbra is folytatja a küzdelmet betegségével. Több év hallgatás után mindenki kíváncsian várta. Akkoriban a fogyatékkal élő embereket intézetben helyezték el, elszakítva őket a családjuktól. A társadalom munkaképtelennek, haszontalannak ítélte őket, így elszigetelésben éltek. Rooseveltnem tudhatta,

hogy mit vállal, amikor bémult lábaival visszatér a közéletbe. Ezért döntött amellett, hogy nem teszi nyilvánossá bénaságát, sőt igyekszik elhitetni az emberekkel, hogy teljesen jól van. Ebben segített neki a lábára szerelhető fémszerkezet és a sétabot. Bár otthon, a magánéletében használta a kerekesszéket, nyilvánosan soha nem mutatkozott vele. Az mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy egy komoly betegséggel küzd, sőt az általa kiépített imázs része volt, viszont azt csak kevesen tudták, hogy deréktól lefelé teljesen bna, és segítség nélkül nem tud lábra állni.

Ennek eltitkolása rengetegszer komoly manővereket igényelt. Például, ha beszédet tartott, a színpadon egy pulpust helyeztek el, ahova fel tudta segíteni magát, és kapaszkodni tudott. A fennmaradt felvételeken meg is figyelhető, hogy leginkább a fejével gesztikulál, hiszen a kezével éppen erősen kapaszkodik a pulpustba. Nyilvános megjelenéseit mindig

úgy szervezték, hogy ne lássa senki, amikor be- és kiszáll a limuzinjából, hiszen ezt segítséggel és nagy erőfeszítések árán tudta csak megtenni. Általában a garázsban parkoltak le vele, vagy közvetlenül a színpad mögé, aminél beszédet tartott.

A nyilvánosság előtt olyan jól titkolta betegségét, hogy sok, később megkérdezett politikus nem is tudott járásképtelenségéről. A média is tabuként kezelte, a vele készített interjúkban említés sem esik a dologról, kivéve a halála előtti utolsó hónapban, ahol ő maga említi meg a riporternek: „Remélem, megbocsátja, hogy ilyen szokatlan módon ülök le, de láthatja, hogy sokkal könnyebb így, hogy nem kell négy és fél kiló fémet a lábamon cipelnem.” Winston Churchill emlékiratai szerint számára megtisztelő volt, hogy egyszer elsegíthette a szalontól a liftig.

Roosevelt kitartása, és komoly erőfeszítései elérték, hogy az amerikai

„Erőt, bátorságot és önbizalmat merítesz minden kihívásból, ha megállsz és szembenézel vele. Később azt mondhatod magadnak: ha túléltem ezt a borzalmat, akkor bármi jön, megbirkózok vele. Muszáj megtenned azt, amiről azt hiszed nem vagy képes.”

/F. D. Rooseveltn/

emberek, amikor ránéznek, ne a fogyatékos, hanem a kiváló politikust, férjet és apát lássák. Küzdelmével elérte, hogy az őt övező tisztelet soha nem szűnt meg, és az erő, kitartás szimbólumává vált az őt követő nemzedékek számára is.

Krammer Dóra

Forrás: en.wikipedia.org, fdrlibrary.marist.edu

Képek: en.wikipedia.org, oregonlive.com, sjjf.org

ÖNISMERET ÉS MEGERŐSÍTÉS

Az élet egyik legjelentősebb kérdése, hogy kik is vagyunk. Önismeretünkkel magabiztosabban élhetjük mindennapjainkat és kommunikálhatunk embertársainkkal. Te már ismered önmagad?

Egyes látásmódok szerint négyféle személyiségtípus létezik. Mindegyiknek megvannak a maga pozitívumai és negatívumai. Ha felfedezzük, hogy az egyes emberek cselekedetei mögött milyen személyiség lakozik, emberi kapcsolatainkban is sokkal sikeresebbek lehetünk. A személyiségeket két csoportba sorolhatjuk. Van két extrovertált: a szangvinikus és a kolerikus típus. Ők azok a személyiségek, akik az energiájukat kifelé használják fel, azáltal, hogy sokat foglalkoznak embertársaikkal. Az a céljuk, hogy megváltoztassák a világot. A másik két típust introvertáltak nevezzük. Jellemzőbb rájuk a melankolikusság és a flegmatikus viselkedés. Legtöbbször az energiájukat befelé hasznosítják, mely a gondolkodásban és az elmélkedésben jelenik meg. Az extrovertáltakkal szemben az a céljuk, hogy megértsék a világot.

A szangvinikus személyiségtípus jelmondata: „Figyelj rám, és egy vidám élettel hálálom meg!” Azok a személyek, akik szangvinikusak, örök mókamesterek. Ők azok, akik az összes típus közül leginkább igénylik a figyelmet. Ha a párod vagy gyermeked hordozza ezt a személyiségtípust, készülj fel egy izgalmas életre! Ezek az emberek könnyen kidumálják magukat bármilyen nehéz helyzetből, ugyanakkor felnőttként sokkal gondterheltebb a lelkük. Talán éppen azért, mert soha nem nőnek fel

igazán. Pontosan a komolytalanságuk miatt nem lehet haragudni ezekre a személyekre. A szangvinikus emberek igazi kis színbombák a szürke hétköznapiakban!

A kolerikus személy jelmondata: „Tudom, ki vagyok, és mit akarok!” A kolerikus személyek az őselemek közül a tüzet testesítik meg. Sokszor mondjuk rájuk nemtől függően, hogy „Férfi a talpán” vagy „Céltudatos nő”. Ők azok, akikre bármikor támaszkodhatunk, és szinte biztosak lehetünk abban, hogy amit szeretnének, azt el is érik. A legtöbb helyzetben kezdeményezők, és a legfőbb vágyuk, hogy vezetőik lehessenek. Ebben segíti őket a kitartásuk. Teljesítményorientált, céltudatos személyiségek, akik az akaratosságuk miatt sokszor konfrontálódnak. Azonban erélyességük és rögtönzött problémamegoldó képességük magabiztossá teszi őket, így könnyen kaphatunk tőlük jó tanácsokat, amik előre viszik a dolgokat.

A harmadik személyiségtípus, amit be szeretnék mutatni részletesebben, a melankolikus. Jelmondata: „Semmi sem lehet elég tökéletes.” Ezekre a személyekre nagyon jellemző, hogy folyamatosan gondolkodnak saját magukról és cselekedeteikről. Ők azok, akik mindig a harmóniára törekszenek és meg akarják érteni a világ működését. Különösen odafigyelnek a részletekre, és céltudatosan, tervszerűen élik mindennapjaikat. Sokszor befelé fordulnak, így könnyebben válhatnak képzelt beteggé. Azonban úgy gondolom, hogy mindenkinek szüksége van egy melankolikus típusú barátára, hiszen kifejezetten jó szépérezőkük van és a rendtartásban élen járnak!

A cikkemben bemutatott személyiségtípusok közül elérkeztünk a negyedikhez, azaz a flegmatikushoz. Örök igazságuk: „Lassan járd, tovább élsz”. Lenyűgöző, hogy mennyire higgadtan és nyugalomban élik ezek az emberek a mindennapjaikat. Harmóniájukban nehezen lehet őket megzavarni. Elmélyülten gondolkodnak a világról és ítéletalkotásukban is a tömör, kényelmes megfogalmazásra törekszenek. Ha nem flegmatikus személyiség vagy, akkor keress egy ilyen barátot, mivel ők azok, akik minden körülmények között a legjobb hallgatóságot biztosítják egy hosszú nap után!

Remélem, hogy mostanra már sikerült felfedezned, hogy mely személyiségtípus illik hozzád! De az élet bármely kis szegletéhez tartozol is, Te egy csodálatos ember vagy! :)

“Te aztán tényleg valaki vagy, tudod?
Történjen bármi veled
aminde napok sodrában ugyanúgy állsz
helyeden megpróbálsz adni,
az értékeid szerinti legjobb életet élni.
Hát maradj olyan lelkes, mint voltál, s ügyelj
a dolgokra, mint eddig.
Minden rendbe jön.

Végigküzdöttél már sok-sok
nehéz időt, ugye?
Bizony. Te talpra estél.
Talán nem volt leányálom, s
nem is tudtad mindig, mit tegyél.
De sikerült kitalálnod
merre lépi.
Különösen, ha sikerült megőrizned
humorod, s nem vesztett el mosolyod.

Ha belegondolsz, rájössz
magad is, hogy milyen erős a személyiséged.
Vannak emberek, akiknek nincs minden-
re válaszuk, de legalább megpróbálnak
reménykedni és hinni.
Az ember látja az utat, bármi várja is;
minden csak attól függ, hogyan áll hozzá.
S ha rád nézek, tényleg... egy varázslatos
embert látok.”

Ceal Carson-amerikai pszichológus

Buzogány Borbála Lujza

Forrás: www.szemelyisegkalauz.hu
Kép: : filantropikum.com

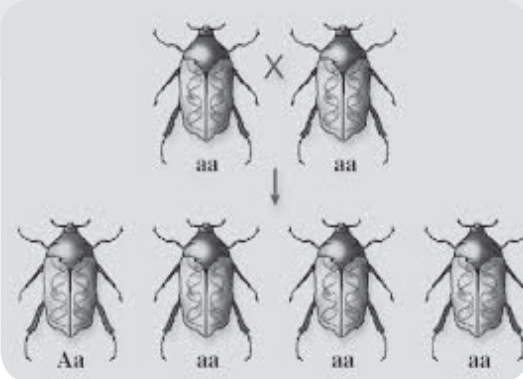
AZ EVOLÚCIÓ REJTETT HATALMA

Laikusok szerint, ha valóban működne az evolúció, akkor napjainkban is folyamatosan új fajok alakulnának ki, de sajnos ilyesmiről nincs tudomásunk. Mégis világszerte olyan mutációkat figyeltek meg, amelyek alapvetően megváltoztatták egy-egy állatfaj külsejét és életét...

Az evolúció törvényei szerint a ma élő egyedek egyszerű életformákból alakultak ki, melyek folyamatosan fejlődtek, így lépve el a Földet egyre több és változatosabb fajjal. Ebben a folyamatban a legfontosabb tényező a spontán kiválasztódás, mely alapján a legerősebb és legéletrevalóbb egyedek adták tovább génjeiket, ezzel is hozzájárulva a fejlődéshez.

Mivel az evolúció igen lassú folyamat, nagyon nehéz nyomon követni. Ám kisebb mutációkra rengeteg példát dokumentáltak már, amik elég szembe-tűnőek ahhoz, hogy a kutatók górcső alá vegyék.

Erre a leglátványosabb példát az angliai nyírfalepkék adják, mely élőlényeknek először csak fehér színű példányai voltak, mert a nyírfák fehér színű törzsén a madarak könnyen észrevették volna a sötét színű rovarokat. Vagyis ennek a fajnak ez a szín volt a legalkalmasabb arra, hogy túlélje ezt a veszélyt. Ám amikor elkezdődött az ipari forradalom, a fákra rakódó szennyeződés hatására azok szinte feketévé váltak, ellehetetlenítve a nyírfalepkék beolvadását a környezetbe. De azok az egyedek, melyek sötét színt vettek fel,

túlélték a veszélyt. Alig néhány évtized alatt az összes nyírfalepke feketévé vált!

Kevésbé látványos, de a mindennapi életünkre nagymértékben ható mutáció a baktériumok és vírusok folyamatos fejlődése. Állandóan új típusaik és alfajaik jönnek létre, így válva immunissá az aktuális gyógyszerkészítményekre. Ezért kell évről évre másfajta influenza-járványtól tartanunk.

Az emberek számára gondot okozó patkányok sem maradtak ki az evolúciós fejlődésből, ugyanis egyre hatástalanabbak rájuk az ellenük kifejlesztett mérgek. Mint azt tudjuk, ezek az állatok elképesztő gyorsasággal szaporodnak, ezért jóval előrébb járnak a mérgekkel szembeni ellenállásban, minthogy megfelelő és száz százalékosan ható anyagokat hozhatnának létre ellenük a laborokban.

A témában jelentős eredményeket elérő biológus, Conrad Hal Waddington,

ecetmuslicákkal kísérletezett. Éterbe tette a muslicák egy csoportját, és azt figyelte, hogyan alkalmazkodnak a megváltozott környezethez. Ahogy az várható volt, a gyengébbek hamar elhullottak, de az erősebb egyedek azon felül, hogy életben maradtak, plusz két pár szárnyacskát növesztettek a meglévőkhöz mellé, így ugyanis könnyebben tudtak repülni az éterben. Már ez sem hétköznapi, de ami utána jött, az még meglepőbb volt. A biológus felfedezte, hogy a bábokból újonnan előbújó utódok már viselték az extra szárnyakat, vagyis evolúciósan fejlődtek, ezzel megnövelve esélyeiket az életben maradáshoz és a szaporodáshoz.

Az emberiség ősidők óta produkál mutációs hatásokat állatokra és növényekre egyaránt. Ennek legelső és legrégebbi fajtája a háziasítás. Azzal, hogy állat- és növényfajokat kötöttek magukhoz, az élőlények alkalmazkodtak az új helyzethez és annak megfelelően fejlődtek, alakultak át. Erre az egyik legjobb példa a tyúk, ugyanis a természetben egyetlen szárnyas állat vagy hüllő sem rak le majdnem naponta legalább egy tojást, hanem kizárólag a szaporodás érdekében. Mégis az otthon tartott tyúkok nap mint nap tojnak tojást, melyet mi, emberek felhasználunk, ételként fogyasztunk. Ez is a fejlődés egy formája és eredménye. Vagy például ott van a tehén és a kecske. A természetben nem szükséges annyi tejet termelniük, hogy egy nap alatt „megteljenek” vele. Mióta azonban az ember

megfeji őket, szervezetük kénytelen volt gyorsabb termelésre váltani.

Mindezekkel szemben a zoológia, vagyis állattan, azt is sokszor bebizonyította, hogy az evolúció „visszafelé” is működhet. Például az elefántok elődei, a mamutok, elvesztették bundájukat azért, hogy bírják a felmelegedés hatásait. A ragadozó állatok fogazata pedig kisebbé, élesebbé és praktikusabbá vált. Vagyis a fejlődés során nem feltétlenül kap valami pluszt a faj, hanem el is veszítheti bizonyos tulajdonságait, csak hogy könnyebb legyen életben maradnia.

És hogy mi a helyzet az emberrel? Nos, számos tudós máig foglalkozik a témával. Sokan azt állítják, hogy mi már nem fejlődünk. Ezt azzal támasztják alá, hogy mivel a gyengébb egyedek is életben maradnak, az ő esetlegesen hibás génjeik is belekeveredtek az evolúciós folyamatokba, ezáltal megállítva azt. De ez nem feltétlenül igaz. A nyitottabb kutatók véleménye szerint fejlődésünk egyáltalán nem állt le, ma is folyamatban van, csak eléggé lassú, így szinte észrevehetetlen. Nem meglepő, ha azt nézzük, hogy az ember jut el a legnehezebben az ivarérett korig, és e faj fejlődése a leglassabb az állatvilágban, mivel egész életében tart. Ez azt jelenti, hogy van esélyünk arra, hogy idővel még magasabb rendűvé és ellenállóbbá váljunk a fertőzésekkel szemben, még okosabbak és intelligensebbek legyünk, vagyis az IQ-pontokban idővel talán új határokat kell majd húzni. ;)

Birinyi Szabina

“IGYEKEZZETEK EZT A VILÁGOT EGY KICSIT JOBB ÁLLAPOTBAN MAGATOK MÖGÖTT HAGYNI, MINT AHOGY TALÁLTÁTOTK.”

Nem! Nem árulunk sütit!- mondom már a századik találgatónak is, miután tovább faggat, hogy akkor tulajdonképpen mit is csinálnak a cserkészek, és már arra gondolok: mennyivel könnyebb lenne magyarázkodni, ha tényleg csak sütit árulnánk...

A cserkészet a világ legnagyobb gyermek-, és ifjúsági mozgalmá. Önkéntes, vallásos, és pártpolitikától független. A 19. és 20. század fordulóján alakult, amikor Lord Baden-Powell of Gilwell (közismert nevén csak Bi-Pi), a brit-búr háború mafekingi csatájánál felfedezte, milyen jól szervezhetőek a fiatalok, és mennyivel jobban dolgoznak kisebb egységekben. Ennek öröme, 1907-ben már tábort szervezett fiatal fiúk számára, és 1908-ban összefoglalta tapasztalatait, és tanítását a Scouting for Boys (Cserkészet fiúknak) című könyvében.

(Köszönjük a történelem órát, de mi történik most?) A világban szétszórva 38 millióan vagyunk, hazánkban 10 ezren. Én 8-9 éves koromban csatlakoztam az iskolánkban működő cserkészcsapathoz. Ekkor még kiscserkésznek számítottam. A vezetőnk hetente tartott gyűléseket az őrünknek, amely 6-8, velem egykorú lányból állt. Rengeteget játszottunk, és a játékon keresztül úgy tanultuk meg a korosztályunktól elvárt tudnivalót, hogy észre sem vettük. Ahhoz, hogy ötödikes koromtól cserkésznek vallhassam magam, különböző próbákat kellett kiálljak, amellyel nem csak tárgyi tudásomat bizonyítottam, de bátorságomat és kreativitásomat is. A „próbázás” minden korosztályhatár

átlépésekor egy meghatározó esemény. (csak ízelítőnek, hogy mik is ezek a tanulnivalók: térképészet, népdalok, hagyományok, tűzrakás, elsősegély stb.) Gimnáziumba lépve már „kósza” voltam. Ekkorra kialakult bennem egy vágy, illetve egy készség a vezetésre, hogy mindazt az élményt, tapasztalatot és értéket, amit én kaptam, továbbadhassam az új generációnak. A képzés csúcsa egy tíz napos nyári tábor, amelyet ha sikeresen túléltem, és az utópróbán is bebizonyítottam, hogy valóban alkalmas vagy őrsvetésre, akkor megkaphatod a képesítéset. Naivan azt gondolná az ember, hogy így, minden tudás birtokában, jöhet bármi. De a majom csak akkor ugrik a vízbe igazán, amikor az első őrsgyűlésen tíz-tizenkét, egymás fülét, és haját tépő virgonc között próbálsz, ha nem is csendet, de legalább rendet teremteni. Akkor rájössz, hogy az igazi kiképzés

most kezdődik. A cserkészet inntől kezdve sokkal inkább arról szól, hogy te mit adsz bele. Meg kell találnod a szépséget, és a szórakozást a másokért tett szolgálatban. 5-6 éves vezetői múlttal biztos állíthatom, telis-tele van szépséggel és szórakozással. A vezetés megtanít a türelemre, az alázatra, az együttműködésre, a megbocsátásra, és a bocsánatkérésre. Arra, hogy nem gyengéseg segítséget kérni, és megtanít felelősnek lenni a másikért, egymásért.

A csapat vezetőségének a feladata az éves programok megszervezése is. Tavasszal és ősszel egy-egy hétvégére portyázni, kirándulni megyünk. Az év fontos eseménye a csapatfarsang, a csapatnap, a korosztályos, kerületi és országos rendezvények, valamint koronaként, a nyári tábor. Ez a legnagyobb móka! 10-11 napra sátrakkal, óriási hátizsákokkal kivonulunk az erdő mélyére és felépítünk magunknak egy képzeletbeli világot messze a város betonszagú zajától. Voltunk már az Ókori Rómában, máskor a vörös szőnyegen egészen Hollywoodig vezetett az utunk. Nyomoztunk Sherlock Holmes-szal, happy endet írtunk a Disney mesékkel, megvédtük a Roxfortot Voldemorttól, természetesen Harryvel az élen, sőt, tavaly még az átjárót is

megtaláltuk a Szekrény hátuljában, így narniai télben töltöttük a nyarat. Az őrök maguk rendezik be a saját körleteiket, asztalt, polcot, padot (...) kötözünk, kihasználjuk a természet adta lehetőségeket, és a tábor végére olyannyira otthonossá tesszük a környezetünket, hogy az utolsó napi bontás után szinte csupaszvá válik az erdő. Minden este táborúzzal zárjuk a napot. Népdalokat éneklünk, előadásokkal készülünk, és fergetegeseket játszunk a pattogó tűz körül. Én ilyenkor élem meg leginkább a Teremtő végtelen gondviselését. Körbenézek a nevető arcokon, vagy feltekintek a csillagos ég szédítően magas mélységére és ledöbbenek, milyen csodálatos életet kaptunk ajándékba, és milyen jó, hogy ott vagyunk egymásnak, hogy megoszthassuk a másikkal.

A középiskola után „vándor” korba léptem s így több, mint 10 év távlatából is az életem egyik legjobb döntésének tartom, hogy fogadalmat tettem: cserkész leszek, s cserkész vagyok akkor is, ha nincs rajtam az egyenruhám. Egy közösség tagja vagyok, és a világ túlsó oldalán is barátokra találok a cserkész testvéreimben. Vallástól független értékeket képviselek, óvom hazám hagyományait, és próbálok a rám bízottak előtt helyes példaként állni.

Alapítónk, Bi-Pi utolsó üzenetében így fogalmazott: „Ám az igazi boldogságot csak a másoknak nyújtott boldogság által érhetitek el. Igyekezzetek ezt a világot egy kicsit jobb állapotban magatok mögött hagyni, mint ahogy találtátok.” Tulajdonképpen ezzel foglalkoznak a cserkészek...

(A nőtöbbségen felbuzdulva merem megjegyezni, hogy: Lányok! A cserkész srácok jó partik... csak mondom.)

Berecz Bogi

Képeket készítette: Müller Miklós

INTERJÚ HARGITAI DÁVIDDAL, A TANODA FOTÓISKOLA MEGALAPÍTÓJÁVAL

2006-ban Hargitai Dávid megalapította a Tanoda Fotóiskolát, mely nekünk, gyógypedagógus hallgatóknak is fontos lehet, abból a szempontból, hogy Dávid és csapata egy rendkívül különleges felfogással csinálja ezt az egészet. Politikájuk az, hogy megtanítsák az embereket arra, hogy kinyissák a szemüket a világra.

Kezdetben mik voltak azok a dolgok, amikkel a Tanoda foglalkozott?

A Tanodát én alapítottam, és most 10 éves. Az előtörténetéhez az tartozik hozzá, hogy vizuális antropológiát tanultam az ELTE-n, és közben fotóriporterként dolgoztam. A vizuális antropológia miatt kerültem el Borsodba, ahol cigány gyerekeket kezdtem el fotózni tanítani. Rendkívül izgalmas munka volt, ekkor szerettem meg a tanítást. A Tanoda mellett létrehoztunk egy alapítványt, ami ezt a vonalat folytatja. Olyan hátrányos helyzetű fiataloknak ad képzési lehetőséget, akiknek nincs pénzük a tanfolyamra. És lett közben a Tanoda, ami egy forprofit intézmény. Innen gyökerezik mindkettő. Ez azért fontos, mert a Tanoda picit más, mint a többi fotós iskola, mert szembemegy a trendekkel. Ez nem egy igazi üzleti vállalkozás, sokkal inkább célunk az, hogy minél több embert egy számukra elfogadható vizuális látásmóddal lássuk el.

Az emberek bejönnek hozzánk, megmutatják a képeiket, és mi egy 5 vagy 10 alkalmas tanfolyam során segítünk nekik elsajátítani ezt a látásmódot. Azt

is mindig el szoktuk mondani, hogy úgy gondoljuk, ezt a tudást az oktatási rendszerből kellett volna elsajátítani, mikor gimnazisták voltak. Hiszen manapság a vizuális oktatás alacsony szintű. De a fényképezőgép a legpopulárisabb alkotóeszköz. Tehát, ha a legegyszerűbb módját keresem az alkotásnak, akkor ez a fotózás. Szóval a Tanoda missziója ez. **A vizuális látásmód csiszolása az a dolog, ami szembemegy a trendekkel?**

Mi úgy szoktuk mondani, hogy van egy „látványpékség”, ami színes-szagos világ, ami jól behatárolható, és nagyon látványos, de úgy gondolom, hogy nem ez a legértékesebb. Azt gondolom, hogy a képnek a tartalma

sokkal fontosabb, mint a formája. Kevésbé szép, de tartalmas képeket keresünk. Így a mi rendszerünkben sohasem kopott ki az analóg, ami most újra kezd visszajönni a divatba. Az egyetemisták hozzák ezt vissza. Tehát, nem a Photoshoptól lesz egy kép jó. Ez már egy más művészeti ág.

Hozzátok abszolút kezdők mennek, hogyan kell elképzelni? Elvárás, hogy legyen saját gépük?

A kezdő tanfolyamunk alatt annyiban van szükség gépre, hogy az órán tanult beállításokat meg kell, hogy nézzék egy gépen. Ha nincs saját gép, akkor mi tudunk biztosítani. Ami egyébként egy erősségünk más fotóiskolákkal szemben, hogy van egy gépparkunk is, így tudunk a tanulóknak gépeket biztosítani. A haladók már vesznek maguknak saját fényképezőt. A haladó tanfolyam végére egyébként mindig szervezünk egy kiállítást, és jó, ha mindenkinek van képe, amit

kiállíthatunk, de persze ez nem evidencia. Tehát lényegében nincs vizsga. Mert akkor érezzük, hogy jó helyen járunk, amikor valaki teljesen rápörög a fotózásra. Mikor már elérkezik az a pont, hogy teljesen más szemmel szemléli a világot. Mikor kinyílik a tanuló szeme, és elkezd árnyékokat, formákat észrevenni. Ettől is gazdagodik az ember természete. Ezt nem nehéz elérni. Jól érezhető egy csoportnál, mikor elérkezik ez a pont, és onnantól a fotózás a mindenük.

Hányan csináljátok a Tanodát?

A Tanoda úgy lett felépítve, hogy minden területre olyan tanárt próbáltam keresni, aki jó az adott témában. Például én riporter vagyok, és nem gondolom úgy, hogy nekem kéne tanítani mondjuk a műtermi fotózást.

Említettél az elején egy alapítványt, erről mit lehet tudni? Most miről szól mindez?

Ez a Fókusz Alapítvány. Mindig szenvedtünk attól, hogy vállalkozást csinálunk, mert ez a nonprofit énünk mindig is ott volt. A lényeg az, hogy az alapítvány szintén fotózni és videózni tanít embereket, de ez tulajdonképpen egy művészetre való nevelés, művészetterápia. Sokszor előfordul, hogy a fotós mellett jelen van egy pszichológus, aki figyel a hátrányos helyzetű résztvevők személyiségfejlődésére. És boldog vagyok, hogy ez mind létrejöhessen.

Horváth Eszter

A MŰVÉSZET FORRADALMA

OROSZ AVANTGÁRD AZ 1910-1920-AS ÉVEKBEN

Avant-garde: jelentése előrs. Az 1900-as évek elejének összművészeti irányzata. Futurizmus. Konstruktivizmus. Kubizmus. Larionov, Goncsarova, Rodcsenko, El Liszickij, Eisenstein. A Jekatyerinburgi Szépművészeti Múzeum képeit május 1-ig kínálja fel érdeklődő tekintetek számára a Magyar Nemzeti Galéria.

A huszadik század fordulóján sok minden történt. Sokkal több, mint amit az akkor élő ember be tudott fogadni. Telefon, rádió, atombomba, világháború, fasizmus, koncentrációs táborok. A világ pillanatok alatt a nyugodt, postagalambos levelezésből és harctereken vívott csatákból egy óriás káosszá alakult, a benne élők számára. Az avantgárd mozgalmak célja már nem csak az aktuális szép ideáljának

megfogalmazása, és anyagba öntése, hanem a társadalom problémáira reflektálás, azok megoldásainak keresése, és a kaotikus világ rendszerbe foglalása, megérteni próbálása.

A kiállításra belépve egy vibráló, tetőtől talpig vörös folyosón találja magát az ember. A falon egyik oldalt ortodox ikonok, a másakra egy fekete-fehér filmet vetítenek, amin boldog parasztok aratnak. A kiállítás tere

végig irányítja a figyelmet. A látogató a képek hangulatával együtt változva úszik előre a történések és irányzatok folyamában, de a szigetek pont megfelelően vannak kialakítva ahhoz, hogy ne fulladjunk bele.

A vörös folyosó kisebb vörös terekre nyílik, ám a tereket jól elválasztják és a folyosó-hangulatot hozzák vissza a keskenyre szabott, labirintusszerű átjárók. Az első sziget a neoprimitivizmusé, majd a Károly Bubi művészcsoporthoz tartozó alkotóinak terme következik. Az irányzat jellemzője, hogy az erős, élénk színeket, amiket az orosz népművészetből vettek át a nyugat-európai kubizmus és futurizmus stíluselemeivel keverték. Rikító színek és vörös fal, mégsem ízléstelen. Furcsa módon a merész háttérválasztás nem öli meg a festményeket, hanem tovább erősíti a hangulatukat.

(Sajnálattal közlöm, hogy a berendezett térről képet nem fogok mutatni,

mivel kénytelen vagyok belátni, hogy a színek kevésbé érvényesülnének nyomtatásban, fekete-fehérben. Azért tessék elképzelni, hogy ennek a képnek itt élénk színei vannak.)

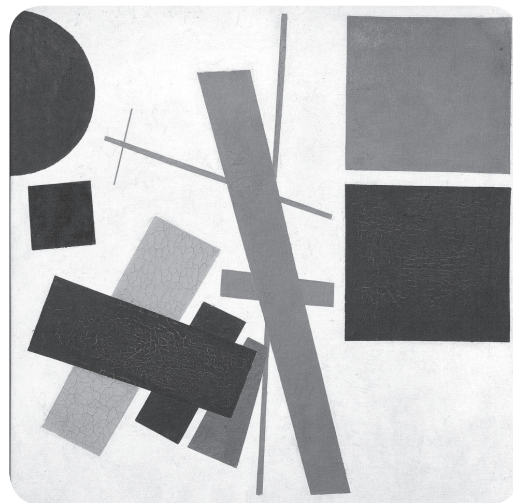
A vörös tér aztán éles váltással sötét-kék, keskeny folyosóvá változik. A fal mindkét oldalára filmeket vetítenek, és felváltva szól a hangszórókból egy Beethoven-mű és Lenin egyik beszédének részlete. Képsorokat látunk az 1917-es forradalomról és az első világháború jeleneteiről is. A folyosó aztán a történelem felől visszaevez a művészetek felé. A mozgókép, mint eszköz művészi-dokumentarista felhasználásának legelső alkalmazói között voltak az orosz avantgárd képviselői. A paraszti élet és a gyárak mechanikus, ismétlődő mozzanatait örökítették meg és már a filmes trükkfelvételekkel, vágási technikákkal is kísérleteztek. A mai filmzés alapjait alkotta meg például Eisenstein ebben a korszakban.

A sötét folyosó ezután egy fehér térré nyílik ki. A következő szigetünk hangulata és letisztultsága tökéletesen illeszkedik a kubista, futurista, kubo-futurista képek világához. A stílus művészei visszavesznek a színek erejéből, a formákra, letisztultságra, síkokra bontásra és értelmezésre helyeződik a hangsúly. A dolgok változását, a mozgást, a társadalmi átalakulást a képeken az azonos időben több perspektíva használata és a nyugtalan, kiegyensúlyozatlan kompozíciók éreztetik.

A fenti törekvéseket még szélsőségesebb irányba viszi a szuprematizmus és a konstruktivizmus. Ezek azok az irányzatok, amikre a legtöbb, gimnáziumban művészettörténet tanulásra kényszerített diák rávágja a tanárnak, hogy ilyet ő is tudna. Az lehetséges, hogy hasonló színeket és formákat bárki tud reprodukálni, de hogy értelmet és funkciót adjon nekik, az már kevésbé valószínű. Bevallom őszintén, nem állnak hozzám túl közel az ilyen művek, de amikor megállok a fehér háttérre festett egyszínű, geometriai formák előtt és nem tudok tovább menni - miközben az általános iskolában az alsó tagozatosok falújságra kirakott, hasonló alkotásaival ezt rendszeresen megtettem - akkor azért mégiscsak kénytelen vagyok elismerni, hogy ezek a képek igenis értékesek, és a maguk furcsa módján zseniálisak.

A kiállítást egy újabb vetítőterem zárja. Az eddigi legtágasabb tér. Fehér falak, fekete és vörös, kocka formájú

ülőlalkalmazhatóságok szabályosan elrendezve. Több rövidfilmet és filmrészletet vetítenek egymás után, amik hangulata hol a mai hiphop videoklipet idézi, hol a Star Treket, azzal a különbséggel, hogy itt a bolygóközi harc a vöröshadsereg bátor katonái, és a gonosz kapitalisták között zajlik. És természetesen az utóbbiak vereségével ért véget.

Ezután elérkezünk a kiállítás legszomorúbb részéhez. A táblához, miszerint a kilépést követően technikai okokból a visszalépés nem lehetséges. (Szerencsére azért ez így nem egészen igaz, csak körbe kell kerülni, vissza a bejárat és jegyellenőrzés felé.)

Hálás dolog avantgárd kiállításához teret rendezni, és milliót alkotni. Izgalmas és különleges élmény végigsétálni rajta, ha azt hozzáértően és kreatívan teszik. A Nemzeti Galériában pedig így tették.

Balázs M. Eszter

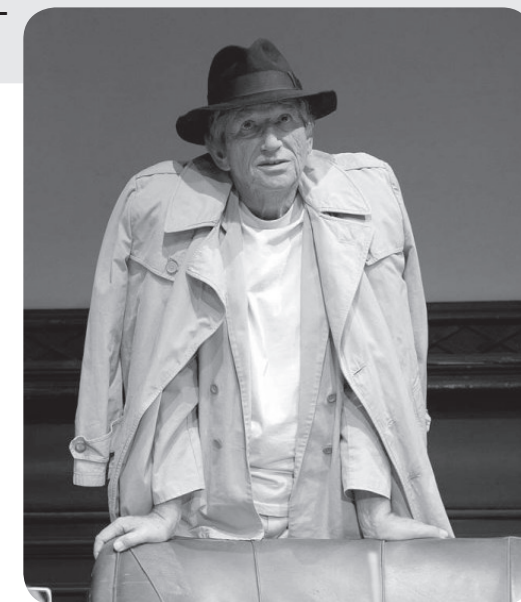
JÁTSZD ÚJRA, SAM!

WOODY ALLEN KOMÉDIÁJA A PESTI SZÍNHÁZBAN

33 éve, 1983. november 7-én mutatták be Kern András főszereplésével, Woody Allen nagysikerű művének színpadi változatát a Vígszínházban, Valló Péter rendezésében. Ugyan a későbbiek során a darabot áthelyezték a lényegesen kisebb Pesti Színházba, élvezeti értékéből, és sajátos varázsából semmit sem veszített a hosszú évek alatt. Ma is ugyanolyan humoros, ugyanolyan szórakoztató, mint amikor bemutatták.

„Kiskoromban tudtam meg, hogy az univerzum tágul. Attól kezdve nem is akartam megírni a házi feladatomat.” – tipikus Woody Allen poén ez a darab elején, és mindjárt tudható, hogy még több tucat ehhez hasonló fogja követni, a néző pedig kényelmesen elhelyezkedhet a székén, garantáltan jól fog szórakozni. Már amennyiben szereti az ilyen, és ehhez fogható humort. Merthogy abban az esetben nem fog csalódni.

A történet szerint Allan Felix (Kern András), a filmkritikákkal foglalkozó fiatal értelmiségi, magányosan tengeti idejét, mióta felesége elhagyta őt. Saját lelki és neurotikus tépelődései, az önsajnálát és a kesergés, valamint a kiutkeresés tölti ki mindennapjait. Kedvenc filmjét, a Casablancát már szinte kívülről tudja, mégis, amikor csak teheti, megnézi újra, és újra. Rabul ejti az a férfias kiállítás, az a hősiek lemondás, amellyel a filmben példaképe, Humphrey Bogart végül megmenti szerelmét, és annak férjét a németek karmai közül. Szeretne ő is olyanná válni, olyan

könnyen elengedni a régi szerelmet, és keresni az újat, ám ebben megakadályozza ügyetlen természete és önbizalomhiánya. Segítségére próbál lenni barátja, Dick (Kerekes József) és annak felesége, Linda (Hegyi Barbara), ám így is folyamatos kudarcok érik. Mindeközben azonban kapcsolata Lindával egyre komolyabbá, közelebbé, és bensőségesebbé kezd válni. Élvezik egymás társaságát, szabadidejük nagy részét közösen töltik, együtt nevetnek, együtt szórakoznak.

Mégis Allan-t visszatartja a tudat, hogy bár vonzónak találja Lindát, a barátját nem akarja becsapni. Végül Dick elutazása miatt napokra kettesben maradnak. Megesik a randevú, beteljesedik a kölcsönös vonzódás.

Térjünk most rá magára a darabra. Mivel egy film, színházi adaptációjáról beszélünk (annak ellenére, hogy hivatalos színpadi változata is van), evidens kérdés, hogy miben mutat ez többet, és újat a néző számára. Ezzel kapcsolatban talán a legfontosabb pont az, hogy színházról beszélünk. Sokkal emberközelibb, megfoghatóbb maga a történet és könnyebben beleélhetjük magunkat Allan bőrébe, ahogyan folyamatosan bakot lő, elbizonytalanodik, megpróbál Bogart tanácsait követve közelebb jutni a nőkhöz. Eredménytelenül. Noha a film is kiváló, az előadáshoz rengeteget tesz hozzá Kern András alakítása, amellyel ezt a csetlő-botló, elveszett kis alakot megformálja. Másodszor ott van ugye a humor. Már írtam róla, csak nem eleget. Ugyanis meghatározó szerepet tölt be a darabban. Több Woody Allen filmből is átvettek poénokat, valamint a próbafolyamat során is kerültek bele új, a színészek által rögtönzött kisebb-nagyobb viccek, humoros párbeszédek. Így hangozhat el többek közt ez is:

- Hová utazol?
- Ciszjordániába.
- Az meg mi?
- Az ugyanaz, mint a sima Jordánia, csak egy hanggal följebb.

Harmadikként meg kell még említenem a rendezést, hiszen az sem tekinthető utolsó szempontnak. Valló Péter láthatóan nagy szeretettel és alázattal viszonyult a darabhoz és nem volt célja a film újrajátszása színpadon. Valami mást akart. Volt sok kis ötlete, amelyből végül összeállt egy egész, egy olyan előadás, amely bár nem renget meg világokat, mégis maradandó, kedves emlékként él tovább a nézőben.

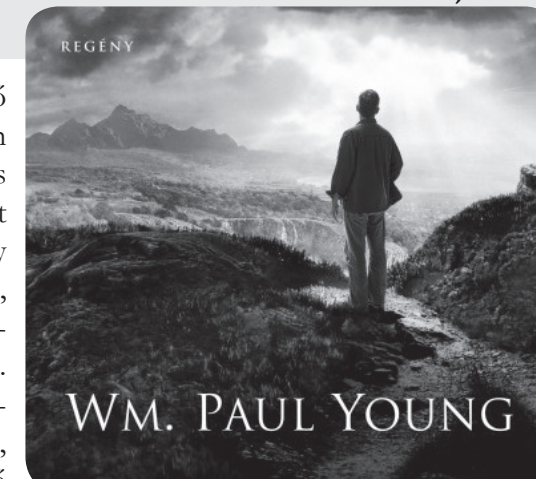
A Játszd újra, Sam! nem szól nagy igazságokról, nem törekedik arra, hogy a mély, katartikus darabok közé kerüljön. Csupán egy nagyvárosi, értelmiségi története, aki megpróbálja leküzdeni a szorongásait, a gátlásait a nőkkel kapcsolatban, és ebben éppen egy olyan személy segít neki, aki régóta ott volt már mellette, csak nem vette észre, mennyi közös van bennük. Ez az ember végül megtalálja, amit keresett, mi, a nézők, pedig mosolyogva figyeljük, ahogyan lemond végül a nőről, a barátja, a férj javára, hiszen ez így tisztességes, meg ezt tenné Humphrey Bogart is. Azért az egyik szemünk mégis sír mindeközben. Azonban ez így nem lenne happy end. Csak félig. Ám, hogy mindezek után mi jöhet még, mi lesz a hab a tortán, a csattanó, aminek hála mégiscsak teljes szívből kacagva hagyjuk el a nézőteret, azt már a kedves leendő nézőkre hagyom, hogy felfedezék maguknak. Ha rám hallgatnak, megteszik. (Azért, ha nem hallgatnak rám, akkor is tegyék meg. Biztos, ami biztos.)

Szabó Tamás

WM. PAUL YOUNG—KERESZT UTAK

Emlékeztek még A viskó című regényre? Hogy tetszett? Nagyon? Akkor csodálatos hírem van, ugyanis megjelent a szerző következő kötete, amely hasonlóan magával ragadó, mint az előző műve volt. Ez a cikk egy könyvajánló és nem tartalmaz spoilert, de betekintést ad az előző kötet és a jelenlegi történetébe.

Emlékszem még azokra az elsőprő érzelmekre, amiket A viskó által élhettem át. Továbbra is vallom, mint személyes és szubjektív vélemény, hogy az a regény volt nekem A könyv. És nem valószínű, hogy ezzel az élménnyel egyedül maradtam, ugyanis a szerző megjelentette következő kötetét, az olvasó sereg nagy öröme. Nagyon vártam már, hogy vajon mennyiben tud mást mutatni ez az alkotás, és mégis hogyan képes majd a szerző szinte ugyanazon témából egy egészen más remekművet létrehozni? Izgatottan vettem kezembe a kötetet, és egy percet sem bántam meg. Tulajdonképpen nem tudom máshogy megfogalmazni mindazt, amit átéltem, mint úgy, hogy ez egy csodálatos és varázslatos elemekkel tele-tűzdelt, felnőtteknek íródott mese. Gyermeki füleknél is meghallgatásra találna, de nem azt a csodát élik át ők, mint azok, akik már felnőttek mindehhez. A történet nem egyszerű és nem is kíváncsk minden részletbe beavatni, kedves Olvasó, de annyit elmondhatok, hogy döbbenetesen fordulatos sztoriról van szó. A főhős: Tony. Róla, és az isteni csodákról szól a sztori, ami több szempontból is felnyitja az ember szemét. Emlékszel A viskóra? Milyen más megközelítésből mesélt Neked

Istenről? És a döbbenetes az, hogy ebben a regényben még bőven tud újat mutatni. Kedves Olvasó, ha Te gyógypedagógus hallgató vagy, akkor kérlek, készítsd a lelked, de ha nem, akkor is! Nem kíváncsk továbbra sem sokatmondó információkat előrevetíteni, de annyit elmondhatok, hogy olyan vonatkozásban ragadja el a szíved, ahogyan korábban talán kevés író.

Tehát, kedves Olvasó, egy szó, mint száz, most sem tudok Neked mást mondani azon kívül, amit jómagam éreztem olvasás közben és azután: csodálatos könyvet fogsz a kezében tartani, és bátran ki merem jelenteni, hogy Tony és izgalmas barátai története magával fog ragadni. Jó szórakozást kívánok az olvasáshoz!

Horváth Eszter

EGYIPTOM ISTENEI

Jó film vagy nem jó film, ez itt a kérdés?!... Gondolkodtam el, miután már a sokadik kritikát olvastam, amik inkább negatívak voltak. Ezek után egy kicsit meglepődtem, mivel én egy igazán élvezhető, izgalmas történetű filmmel találkoztam a mozi vásznon.

2016 februárjában jött ki a Summit, és a Lionsgate közös produkciója, Egyiptom istenei címmel, amit 7 év "hallgatás" után Alex Proyas rendezett, akinek a nevéhez kapcsolódik az Én, a robot vagy a Holló, ami méltán tekinthető filmklasszikusnak.

A történet visszakalauzol minket Egyiptom titokzatossággal és varázslattal teli múltjába, ám nem a történelemkönyvek lapjairól ismert világ köszön vissza nekünk. Az isteneket nem csak a megszokott, megfoghatatlan jelenésként láthatjuk, hanem hús-vér alakot öltve a halandók között járnak-kelnek, sőt, uralkodnak felettük. Igaz, hogy külsőleg eltérnek az átlagembertől, de érzelmileg sokkal közelebb állnak hozzánk, mint gondolnánk. Ugyanúgy éreznek féltékenységet, dühöt, bosszúszomjat és szerelmet.

A kezdő képen egy békés, harmonikus állam történelmi pillanataiba nyertünk bepillantást. Ozirisz készül átadni a trónt fiának, Hórusznak (Nikolaj Coster-Waldau, akivel a Trónok harcában is találkozhatunk). Azonban Széth (Gerard Butler, aki többek között játszott a 300, Támadás a Fehér Ház ellen című filmekben) magának követeli a koronát.

Ő válik az uralkodóvá, nyomorba döntve a népet. Lassacskán bekebelezi az egész világot, elpusztítva az ellenálló isteneket, és embereket. Megrészegülve a megszerzett hatalomtól, halhatatlanná akar válni.

Egy fiatal tolvaj, Bek (Brenton Thwaites, aki szerepel a Démona, Kék lagúna: Az ébredés és Az emlékek őre alkotásokban) kedvese kérésére visszalopja Hórusz szemét, és sajátos szövetséget kialakítva, elindulnak közös útjukra. Míg Hórusz bosszúra szomjazik, addig Bek kedvesét akarja megmenteni a túlvilágtól. A mű végigkíséri

kalandjaikat, amelyekben hol Széth szövetségesei ellen, hol saját magukkal, érzéseikkel kell megküzdeniük.

Szerintem izgalmas történetet alkottak meg. Nagyon tetszett az istenek átváltozott alakjainak megvalósítása, az akciójelenetek pörgése, és a színészi játék is, ahogy megjelenítették a szereplőket, illetve ahogy bemutatták az egyes szereplők jellemének fejlődését. Az egyik legjelentősebb példa erre a hitetlen, az istenségekben csalódott tolvaj, hogyan tanul meg bízni és hinni. De ez igaz társára is, aki végül méltó lesz a koronára. A két pozitív

hős mellett Széthben is végbe megy ez, azonban mivel ő a film rossz alakja, így benne a korábban is említett hatalomvágy és örület dominál. Emellett nem elhanyagolható az sem, ahogy szemünk elé tárulnak az épületek és a tájak. Szinte magukkal ragadják az ember tekintetét.

Számomra egy nagy élmény volt. Ha a rossz kritikák után nem igazán van kedved megnézni a mozikban, ott-hon is izgalmas kikapcsolódást fog nyújtani.

Rác Renáta Erika

Ne csak a fiókodnak írj!

Ha néha megszáll az ihlet és tollat ragadsz, szívesen írsz verseket, rövid prózákat, akkor ne habozz elküldeni nekünk, mi pedig szívesen megjelentetjük az újságban, hogy hallgatótársaid is elolvashassák.

A műveket a foszerkeszto@barczi.hok.elte.hu címre várjuk. Ha a következő számban megjelenik a műved, jelentkezünk.

Addigis mindenkinek jó alkotást!

MAGYAR HON, AVAGY

KICSI A BORS, DE SZÓRAKOZTATÓ

Az alábbiakban egy részletet közlünk a híres író és tudományos szakember, Gróf Schneiderfalvy Tamás, a Magyarországról és annak társadalmáról készített tanulmányából, amely *Lerágott csont* címmel kötet formájában is megjelent a Felesleges Kiadó gondozásában. Gróf Schneiderfalvy előző munkáját, a *Hogyan ne segítsünk adónk egy százalékaival, avagy sok kicsi sokra megy* című művét a kritikusok egyhangúlag az év könyvének választották. Az író elmondása szerint azonban új tanulmánya, melyből az alább közölt részlet is származik, klasszisokkal jobb minden eddiginél. Lássuk, valóban így van-e!

Általános tudományos tények és tudnivalók Magyarországgal kapcsolatban:

Magyarország a Kárpát-medencében található, de csak annak, aki keresi. Éghajlata olyan, amilyen, illetve időjárása úgy alakul, ahogy. Ettől eltérőt csak az tapasztalhat, aki nagyon kötekedős.

Magyarország északon Szlovákiával és Ukrajnával, nyugaton Ausztriával, keleten Romániával, délen pedig a csodával határos.

Magyarország nem tagja az Egyesült Királyságnak. Ez a kijelentés könnyen elfogadható, ha figyelembe vesszük, hogy se nem egyesült, sem pedig királyság. Mellesleg megjegyezhető, hogy a két állam között van még néhány ország, amely egyikhez sem tartozik.

Magyarország Európa szívében van. Ha ez igaz, úgy Európát egy erőteljes infarktus veszélyezteti. Ez persze elkerülhető lenne helyes táplálkozással, valamint rendszeres testmozgással, ám ez ebben a helyzetben nem lehetséges.

Magyarország hivatalos nyelve a magyar. Azonban az utóbbi időkben feltörekvően

vannak olyan alternatív nyelvi irányzatok is, mint a német, az angol és a pesti kisnyugdíjas.

Magyarországon kolbászból van a kerítés. Ez plusz terhet ró az építő- és a húsiparra, hosszú távon pedig minden magyar állampolgárra káros hatása lehet, hiszen a füstölt disznóhús rákot okozhat. Emellett nagy támogatottságú állatvédő lobbis is támadja ezt a megoldást.

Magyarországon, ha egy királynő megcsókol egy békát, az menten NAV-ellenőrré változik.

Magyarország tagja a schengeni övezetnek, mely szerint, ha valakinek hosszabb sétára támad kedve, az megteheti, bár kegyetlenül el tud tévedni.

Magyarország időszámítása speciális. Szinte példa nélküli az a tény, hogy ebben az országban a holnap után négy nap múlva tegnap előtt lesz.

Magyarország tizenkét éven aluliak számára csak nagykorú felügyelete mellett ajánlott, de már hat éves kortól megtekinthető, széles vásznú, szinkronizált vígjáték.

Szabó Tamás

RECEPTEK

Amikor elfogy az otthonról hozott finom étel, elegünk van a gyorskajából, és már jó lenne nem csak vajas kenyeret enni, kénytelenek vagyunk főzni. Persze néha bármennyire is szeretünk a konyhában sűrőgni-forogni, jó lenne, ha egy csettintésre elkészülne a kívánt finomság, esetleg ha még az ágyba is röppenne hozzánk, az lenne a tökéletes. Nos, sajnos erre még nem találtam megoldást – rajta vagyok az ügyön -, de addig is kettő nagyon egyszerű, de mégis állíthatom, hogy nagyszerű recepttel készítettem nektek.

Egy-egy lustálkodós vagy pörgős napon, amikor alig van időtök, valamivel több mint fél óra alatt is elkészíthetitek ezeket, és viszonylag kevés alapanyag kell hozzá. Én magam szeretek elbábelődni az ételekkel, kipróbálni néhány új receptet, de alkalmanként a legbiztosabb dolog visszatérni a jól bevált, szeretett harapnivalókhoz.

Tojásos leves

Nagymamámtól tanultam el ezt az igazán hétköznapi receptet, és most, hogy elkezdtem az egyetemi éveimet, egyre többször kerül fel nálam az étlapra. Mindig is azt szerettem benne a legjobban, hogy nagyon gyorsan kész van, és még én is, kezdő (meg egy kicsit ügyetlen) szakács is el tudom készíteni. Semmi más nem kell hozzá, mint:

- 1 evőkanál simaliszt
- 1 evőkanál olaj
- köménymag
- 1 teáskanál pirospaprika
- 1 fej hagyma
- 2-3 tojás

- só, bors

Az olajon elkeverjük a lisztet, illetve rászórjuk a köménymagot, ebből is körülbelül egy kanálnyit, de azzal sem ártunk semmit, ha kicsit többet. Addig kavargatjuk az egészet, amíg szép barnává nem válik. Ha megkaptuk a megfelelő szintet, akkor egy kicsit levesszük a tűzről, rászórjuk a paprikát, esetleg ha szeretnénk, borsot is szórhatunk rá. Ezután ráöntünk körülbelül 1-1,5 liter vizet. Belerakjuk az egész fej hagymát, és ízlés szerint megsózzuk. Fél órát hagyjuk főni, időnként kevergesük meg, és fél szemmel pillantsunk rá, mert szeret nagyon gyorsan kifutni. Amikor már szépen forr az egész, egy másik

edényben felferjük a tojásokat, majd szűrőn keresztül ráöntjük a levest, így könnyen eltávolíthatjuk a köménymagot, és a tojás is szép „szálakban” fő meg. Ezzel kész is van az ebéd első része.

Kukoricás csibemell

Ha már feltettük főni ebédünk egyik részét, hozzáfoghatunk a másodikhoz. Ez a fogás azért nagyon jó többek közt, mert hidegen is ugyanolyan finom, mint melegen, és nem kell folyamatosan ott állni felette főzés közben. Ha szerettek kísérletezni, vagy van olyan fűszer, amit jól ismertek és kedveltek, nyugodtan használjátok. Ennél a receptnél szükségünk lesz:

- 500g csibemellre
- 200 ml habtejszínre
- 2 db tömlős sajtra
- 1-2 fej hagymára
- olajra
- fokhagymaporra
- só, borsra
- csemegekukoricára

A csibemellet megmossuk, majd csíkokra vágjuk, ezután sózzuk, borsozzuk. A hagymát felaprítjuk (az se baj, ha nagyobb darabokra vágjuk) és olajon egy kicsit megpirítjuk. Amikor már szép üveges, akkor jöhet az apróra darabolt hús. Itt-ott megkevergetjük, egy kicsit megpároljuk, majd amikor már szép fehér színt kapott, ráönthetjük a tejszínt. Nem elírás, habtejszínt használjunk, ne főzőtejszínt. Hogy egy kicsit sűrűbb legyen, nyomjuk bele a sajtot és kevergessük, illetve szórjuk bele a fokhagymaport, folyamatosan kóstolgassuk, hogy

tudjuk, mi hiányzik, miből milyen arány felel meg a saját ízlésünknek. Hagyjuk egy kicsit „rotyogni”. A legvégén adjuk hozzá a kukoricát, és jól keverjük el. Ha esetleg nem szeretjük a kukoricát, helyettesíthetjük gombával vagy olíva-bogyóval is. Ami pedig a köretet illeti, személyes ajánlatom a friss, ropogós héjú kenyér. Talán egy kicsit szokatlannul hangzik, vagy hirtelen össze nem illőnek gondoljátok, de higgyétek el, az összehatás rendkívül finom lesz. Ha ez a tipp nem tetszene, a másik javaslatom, hogy főzzetek hozzá tésztát. Ne felejtsetek megsózni a vizet, én rendszerint kifejezem ezt a lépést.

Remélem sikerült elnyerni a tetszéseket, ha igen, mindenképp próbáljátok ki, nem időigényes, de ennek ellenére mindkettő nagyon ízletes. Jó étvágyat hozzá!

Anda Tamara

FELNŐTT SZÍNEZŐ

Mi vár rád a közeli jövődben?

Várakozások véget ért! Asztrológiai különkiadásunk második részeként ugyanis fény derül arra, az utóbbi számból kihagyott hat csillagjegyhez tartozók számára vajon milyen sorsot tartogat a jövő! Világhírű jósunk ezennel bevégeztetettnek tekintí munkáját, amely sokak számára világított és világít rá az elkövetkezendő napok rejtelmeire.

Kos (III. 21. – IV. 19.)

Életed szerelme bevallja neked, hogy viszonya van egy emuval. Kezdetben ellenzed majd, később azonban rá kell jönnöd, hogy a boldogsága mindennél fontosabb. Esküvőjén díszvendég, tárgyalásán tanú leszel.

Bika (IV. 20. – V. 20.)

Nagyobb összeget fogsz örökölni egy rokonodtól, aki nem is hal meg. A pénzből végre megveheted magadnak azt a dunapataji víztornyot, amire mindig is vágytál. Szerencseszínéd idén a zöldbe hajló szürkés lila lesz.

Ikrek (V. 21. – VI. 21.)

Mielőtt ezt elolvasnád, kapaszkodj meg valamibe! Ti ketten vagytok, vagy skizofréniával küzdötök! A héten elmentek pszichológushoz, aki segít majd közületek az egyiket eltávolítani. Hogy kettőtök közül ki lesz az, arról cserépszavazáson döntötök majd.

Rák (VI. 22. – VII. 22.)

Idén végre felfedezik rejtett értékeidet, tehetségedet és egy csapásra híres leszel. Könyvet is írnak majd rólad Mit ne tegyünk tűzvész esetén?– Kisokos háztartásban élőknek címmel.

Oroszlán (VII. 23. – VIII. 22.)

A Nap és a Hold állása alapján még ebben a hónapban megtámad téged egy pingvin és társa, egy tőzsdeügynök. A trauma hatására életed további részét abban a tudatban fogod leélni, hogy te vagy Nagy Katalin cárné. Rokonaiddal, barátaiddal kegyetlen, de igazságos leszel.

Szűz (VIII. 23. – IX. 22.)

Legnagyobb álmod válik idén valóra, ugyanis egy ugandai szövőgyár tulajdonosa sajtmonopóliumot alapít veled az Andok völgyében. A szerencse más téren is rád mosolyog, hiszen díjat nyersz filmötleteddel, melynek központi motívuma a gulyáskommunizmus.

KERESZTREJTVÉNY

Előző számunk nyertesei: Kollár Kata és Zelelai Réka

Nyereményük egy egyedi Bárczis vászontáska és jegyzetfüzet, melyet nyitvatartási időben bármikor átvehetnek a HÖK-irodában.

Nyereményükhöz szívből gratulálunk!

Ha április, akkor...

◆	ÉGŐ	EGYIK VITAMIN	GAMBIA HATÁRAI!	ILLATSZERFA	ENERGIA JELE	◆
1						N
INDULATSZÓ		A FEL-ELLENTÉTE ELLENÁLLÁS JELE			A FOSZFOR VEGYJELE ÖTVEN RÓMÁBAN	
NYÁRVÉGEKI MÉTER			KÖNNYŰFÉM RÖVIDEN THAIFÖLD AUTÓJELE			
◆	... THURMAN	MÁLTA AUTÓJELE	MAGNÉZIUM ÉRC, LATINUL	TUNÉZIA AUTÓJELE ANGOL HELYESLÉS	NITROGÉN VEGYJELE KIEL KÖZEPE!	
... THURMAN			BOLY PÁROS BETŰI LITER	VESZPRÉMI KÖZSÉG KÖZÉPEN INOG!		
RÓMAI EZER		AZZAL SZEMBEN ELLENÁLLÁS JELE			EINSTEINIUM A NEUTRON JELE	
... POETICA			LOPAKODVA LÉPKED			◆

Könnyű

		3					
			7	2			
1		4					7
7				8		9	
			6		5		
						7	4
	2						4
	5		3	4		8	9
					9		

Nehéz

				8		3	
			3	5		2	
	6						1
	5					7	
			2				4
	1	3				5	9
					8		5
6		2			4		
		1		6	9		

A helyes megfejtéseket beküldők között értékes nyereményeket sorsolunk ki! A megoldásokat a foszerkeszto@barcziok.elte.hu e-mail címre várjuk. A szerencsés nyerteseket ismertetjük a következő számban.

HIRDETÉS

INGYENES PSZICHOLÓGIAI TANÁCSADÁS AZ ELTE-N

Az ELTE PPK Életvezetési Tanácsadó ingyenes pszichológiai tanácsadást nyújt az ELTE összes hallgatójának.

Szervezetünk azért működik, hogy segítsen megoldást találni nektek, ha nehéz élethelyzetbe kerülnétek. Ha szeretnél valakivel beszélgetni és közösen gondolkodni jelenlegi élethelyzetedről, nyugodtan fordulj hozzánk!

Amennyiben te is szeretnél fejlődni, támogatásra vágysz, elakadtál és dolgoznál rajta, írd nekünk bejelentkező e-mailt: tanacsado@ppk.elte.hu !

Térítésmentes pszichológiai tanácsadás a PPK Életvezetési Tanácsadóban, ELTE hallgatók és dolgozók számára.

tanacsadas.elte.hu

ÉRDEKEL A MÉDIA VILÁGA?

Értesz a grafikához, a szerkesztéshez vagy a fotózáshoz? Csatlakozz a Bárczium új szerkesztői csapatához!

Nincs más dolgod, mint jelentkezni a foszerkeszto@barcziok.elte.hu email-címen! Amit mi garanzálunk: szuper közösség, remek témák, új ismeretek és tapasztalat. Várunk téged is!

SZÍNJÁTSZÓKÖR

Ha kedvet kaptál, vagy mindig is volt, a színjátszáshoz, és szívesen kipróbálnád magad, akkor jelentkezz a Bárczin először induló színjátszókörbe!

Érdeklődni lehet: szabotomesz@freemail.hu

ZUMBA

**CHEERLEADER
BEMUTATÓ**

SPORT

NAP

**04.
26.**

JÓGA

**HEVESI KRISZTINA
SEXercise
című
elő-
adása**

BEAC

AEROBIK

A BÁRCZI HÖK BEMUTATJA:

PUNCS HÉT KER ÁPRILIS 22

**A RÓZSASZÍNBEN
ÉRKEZŐKET MEGLEPETÉSSSEL VÁRJUK!**

**A belépés a Bárczisoknak ingyenes!
További infókért figyeld a www.facebook.com/pinkpuncs oldalt.**

ELTE BGGYK HÖK
2016. április

